

DRUHÁ KAPITOLA

Mara mnohokrát přemítala o tom, jaké to asi je být člověkem.

Ona sama o sobě vždycky přemýšlela jako o něčem, co je spíš podobné stroji než skutečné živé bytosti. Co má drobné součástky, které jeho majitel může kdykoliv vyměnit ve chvíli, kdy mu nebudou připadat užitečné.

Tenhle pocit v ní byl odjakživa, nebo alespoň od jejích nejranějších vzpomínek, které zahrnovaly krátké výjevy ubíhající krajiny, mužských dlaní svírajících těžký kožený kufr a skřípavé zvuky jedoucího vlaku.

Mara mlčky kráčela vedle Adriany podvečerním Moriganem. Její majitelka jí věnovala prakticky ten samý pohled jako před třinácti lety, když ji spatřila poprvé – vypočítavý a odměřený, dožadující se absolutní úcty a poslušnosti.

A přesto v ní Mara kdysi viděla náhradní matku. Na svou vlastní si nepamatovala.

„Jedla jsi dneska pořádně?“

Mara ucítila, jak jí žaludek sevřelo důvěrně známé tušení. Mlčky přikývla.

„To je dobře,“ prohlásila spokojeně Adriana. Mara se kolikrát snažila odhadnout, kolik let její paní vlastně je. Celé ty roky vypadala pořád stejně – žena ve středních letech s černými vlasy, které měla krátce sestřižené k bradě. Tmavě hnědé oči zdobené výraznými černými linkami a řasenkou, tenké obočí a měkce vykrojené, plné rty, které zvýrazňovala rudá rtěnka. Její obličej byl docela symetrický, s výraznými lícními kostmi, ostrou čelistí a jemnou, kulatou bradou. Avšak v jejím celkovém vzezření bylo něco znepokojivého a z jejího držení těla a kroku se zdálo, jako kdyby jí patřila polovina Moriganu.

„Jak se má tvůj otec?“ vyptávala se dál a zavěsila se do dívčina rámě. Mara potlačila chuť se v tu chvíli od ženy odtahnout. Doufala, že si její paní nevšimla kratičkého záblesku nesmiřitelného hněvu, který se dívce objevil v očích. Pokud se však za celé ty roky od své paní něco naučila, pak to bylo nasazovat dokonale klidnou masku, která neodkryje vůbec žádné emoce.

Když si byla jistá, že jí maska bezchybně sedí na obličejí, odpověděla: „Má se dobře, paní. Noviny ho plně zaměstnávají a už nemá tolik záchvatů jako dřív.“

„Bere své dávky pravidelně?“

„Ano, samozřejmě.“ Mara se snažila potlačit nenechavé myšlenky, které se jí v tu chvíli vtíraly do mysli – pohled na jejího otce, jak se zmítá v křečích na zemi ve vlastních